

Összefoglaló

a Hivatal döntéseivel szemben benyújtott megváltoztatási kérelmek elbírálása tárgyában visszaérkezett bírósági döntésekről

2016/IV. negyedév

2016. negyedik negyedévében összesen 31 ügyben érkezett vissza a Hivatalhoz jogerős bírósági végzés, amelyeket az IJO – a szakmai főosztályok javaslatait is figyelembe véve – feldolgozott. A döntések az egyes oltalmi formákat érintő ügyekre az alábbi számban vonatkoztak:

Védjegy	14 (4 <i>ex parte</i> , 10 <i>inter partes</i>)
Szabadalom	3 (2 <i>ex parte</i> , 1 <i>inter partes</i>)
K+F	12 (12 <i>ex parte</i>)
Használati minta	1 (1 <i>ex parte</i>)
Formatervezési minta	1 (1 <i>inter partes</i>)

A Hivatal érintett döntéseinek több mint fele (19) tekintetében a megváltoztatási kérelem elutasítására került sor. A bíróság hat esetben a Hivatal határozatát megváltoztatta, két ügyben a döntést hatályon kívül helyezte és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította, négy esetben pedig megszüntette az eljárást.

SZABADALOM TÁRGYÁBAN SZÜLETETT DÖNTÉS

Szt. 48. § (4) és (5) bekezdés

Az Szt. 48. §-ának (4) bekezdése szerint eljárás folytatása iránti kérelem előterjesztésével egyidejűleg pótolni kell az elmulasztott cselekményt is.

Az Szt. 48. §-ának (5) bekezdése szerint, ha a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala az eljárás folytatása iránti kérelemnek helyt ad, a mulasztó által pótol cselekményt az elmulasztott határidőn belül teljesítettnek kell tekinteni, és a mulasztás folytán hozott döntést - a szükséghez képest - részben vagy egészben vissza kell vonni vagy módosítani kell.

1. Kérelmező szabadalmaztatásra jelentette be „Táplálékként adható készítmény szöveti szerveződés egyensúlyi zavarainak táplálékláncon keresztül történő megelőző kezeléséhez” című találmányát, melyet a Hivatal P0900731 ügyszámon vett nyilvántartásba. A Hivatal az érdemi vizsgálat során nyilatkozattételre hívta fel a bejelentőt, mert úgy találta, hogy a bejelentett találmány nem felel meg a feltalálói tevékenység követelményének. A bejelentő a felhívásra határidőben nem nyilatkozott, ezért a Hivatal megállapította, hogy az ideiglenes szabadalmi oltalom megszűnt, mert az Szt. 76. §-ának (4) bekezdése alapján a nyilatkozat elmaradását az ideiglenes oltalomról történt lemondásnak kell tekinteni. A bejelentő a Hivataltól az eljárás folytatását kérte, egyúttal kérte a felhívásban adott határidő négy hónappal történő meghosszabbítását is. A Hivatal az eljárás folytatása iránti kérelmet

elutasította, mert a bejelentő nem pótolta az elmulasztott cselekményt, így a P0900731/26 ügyiratszámú végzés hatályban maradt. (P0900731/32.)

A bejelentő a Fővárosi Törvényszéktől a hivatali döntés megváltoztatását kérte. Kérelmében nem vitatta, hogy a P0900731/25-ös ügyiratszámú felhívásra nem válaszolt, élt azonban az eljárás folytatása iránti kérelem lehetőségével és a kérelem díját is megfizette. Álláspontja szerint pótolta az elmulasztott cselekményt azáltal, hogy a felhívásban adott határidő meghosszabbítását kérte.

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Álláspontja szerint a bejelentő bár kérte az eljárás folytatását, azonban ezzel egyidejűleg nem pótolta az elmulasztott cselekményt az Szt. 48. §-a (4) bekezdésének előírásai szerint, mivel a pótlás során benyújtott határidő hosszabbítási kérelem nem fogadható el az elmulasztott nyilatkozat helyett. A bíróság megállapította továbbá, hogy az Szt. 48. §-ának (5) bekezdése kizárólag a mulasztó által pótol cselekmény alapján teszi lehetővé az eljárás folytatását. Mindezekre tekintettel a Hivatal jogszerűen utasította el az eljárás folytatása iránti kérelmet is. (3.Pk.20.943/2016/3.)

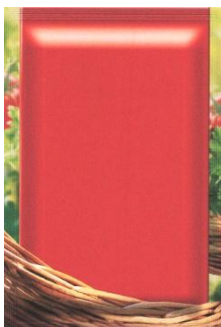
VÉDJEGY TÁRGYÚ DÖNTÉSEK

I. Vt. 2. § (2) bekezdés a) pont és (3) bekezdés

A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre, különösen, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak, vagy pedig amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmaznak.

A Vt. 2. §-ának (3) bekezdése kimondja, hogy a (2) bekezdés a) pontja alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha használata révén – akár az elsőbbség időpontja előtt, akár azt követően – megszerezte a megkülönböztető képességet.

2. Színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 29. és 30. osztályba sorolt áruk körében.

A Hivatal – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján – a védjegybejelentést elutasította. Úgy értékelte, hogy a bejelentett megjelölés egy általánosan használt, élelmiszerekkel kapcsolatos színes ábra, melyen a fonott kosár és a zöld növényekből álló háttér alig látható, továbbá a nagy területet kitöltő, piros színű, élelmiszerek csomagolására elterjedten alkalmazott tasakot ábrázoló elem nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. A megjelölés így egy olyan általánosan használt színes termékcsomagolás ábrája, amelyet az

árujegyzékben szereplő árucikkek tekintetében több piaci szereplő alkalmaz. Mivel semmilyen azonosításra alkalmas szöveg, fantáziaszó vagy akár sajátos ábra nem része a megjelölésnek, az nem felel meg azoknak a követelményeknek, amelyek az oltalmazhatóság kritériumaihoz szükségesek lennének. A megkülönböztető képesség megszerzése tekintetében benyújtott bizonyítékokat értékelve a Hivatal megállapította, hogy a fotók a „DELIKÁT” termékeket és csomagolásukat ábrázolják. Arra a következtetésre jutott, hogy a bejelentő a feliratot nem tartalmazó színes ábrát forgalomban nem használta, arról bizonyítékot egyáltalán nem tudott szolgáltatni, így nem bizonyította, hogy a megjelölés a fogyasztók tudatában védjegyként rögzülhetett, és az ezáltal öhozzá kapcsolódik. (M1303773/10.)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a Hivatal helytállóan állapította meg, hogy a lajstromozni kért megjelölés nem tartalmaz olyan egyedi elemet, amely alkalmassá tehetné arra, hogy megkülönböztesse a kérelmező áruit mások áruitól. Egyetértett a bíróság a Hivatallal abban is, hogy a bejelentő nem tudott igazolni olyan használatot, mely a megjelölés megkülönböztető képességének megszerzését eredményezhetné. Ezek a bizonyítékok csak a „DELIKÁT” szóelemmel ellátott termékek használatát támasztották alá, nem pedig e szóelem nélküli csomagolás-motívum alkalmazását. Mindezek alapján a bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.21.417/2015/6.)

A Fővárosi Ítéltábla nem találta fennállónak a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontjának utolsó fordulataiban meghatározott kizáró okot, ezért a végzést megváltoztatta és a Hivatalt a lajstromozási eljárás folytatására utasította. Álláspontja szerint az adott ügyben annak van relevanciája, hogy az árujegyzékkel érintett élelmiszerek, fűszerek, fűszerkeverékek körében mennyiben tekinthető állandóan és szokásosan alkalmazottnak a megjelölés. A megjelölés nem térbeli, így nem a csomagolás, hanem a színes ábrás kompozíció képezi a bejelentés tárgyát, függetlenül attól, hogy az ténylegesen tasakon jelenik meg. Ily módon az a kérdés, hogy az élelmiszeriparban tevékenykedő többi gyártó és kereskedő a termékeinek egyedi jelzésére szokásosan használja-e a domináns piros hátteret, két szélén a zöltségeket megjelenítő sávokkal, mindezt egy fonott kosárba állítva. A bejelentő által csatolt, áruházi polcokat mutató színes fényképfelvételeken jól látható az, hogy az egyes gyártók egymástól jól elkülöníthető, egyedi külső megjelenéssel, a kérelmezőétől eltérő színekkel, ábrás motívumokkal látják el saját termékeiket a termék neveként funkcionáló megjelölések mellett. Megállapítható tehát, hogy a versenytársak nem alkalmazzák szokásosan a megjelölésre jellemző ábrás kombinációt és színeket az áruik jelzésére, hanem a kialakítások olyan markáns külsőt kölcsönöznek a versenytárs gyártókhöz tartozó termékeknek, hogy azokat a fogyasztó a tévedés veszélye nélkül meg tudja egymástól és a bejelentésben látható megjelöléstől is különböztetni. Ebből pedig az következik, hogy a kérelmezői megjelölés rendelkezik magában rejlő, belső megkülönböztető képességgel, így a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontja nem képezheti az oltalom gátját. Erre tekintettel a használat révén megszerzett megkülönböztető képességet a másodfokú bíróság már nem vizsgálta. (8.Pkf.27.360/2015/6.)

3. A „BOKORBAB BODOR” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték az 1. és 5. osztályokba sorolt áruk tekintetében.

A Hivatal a védjegybejelentést az 1. osztályba tartozó „kertészeti, erdészeti vegyi termékek” és az 5. osztályba sorolt „kártékony állatok irtására szolgáló készítmények, gombaölő szerek (fungicidek), gyomirtó szerek (herbicidek)” áruk tekintetében a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján elutasította. Megállapította, hogy a „bokorbab” egy alacsony, nem felfutó szárú bab, amelynek sárga hüvelyű fajtája a „Bodor” nevet viseli. Nem értett egyet azzal a bejelentői érveléssel, hogy mivel a „BOKORBAB BODOR” megjelölés oltalmát nem

növényfajta tekintetében igényelték, ezért kizárt a megkülönböztető képesség hiánya. Álláspontja szerint a lajstromozni kért megjelölés az 1. osztályba tartozó „kertészeti, erdészeti, vegyi termékek” és az 5. osztályba sorolt „kártékony állatok irtására szolgáló készítmények, gombaölő szerek (fungicidok), gyomirtó szerek (herbicidok)” áruk tekintetében leíró jellegű. Érvelése szerint a fenti áruk közvetlen kapcsolatba hozhatóak a megjelölésben található növényfajtaival, azaz a megjelölés egyértelműen és közvetlenül leírja ezen áruk fajtáját, jellemzőit. Továbbá a lajstromozni kért megjelölés – amely kizárólag az áru fajtanevéből áll, olyan információt tartalmaz, amelyről egy mind Magyarországon, mind az Európai Unió területén bejegyzett növényfajta ismerhető fel – láttán a fogyasztók olyan termékekre gondolnak, amelyek az adott növényfajta termesztése során használatosak. A bejelentéssel érintett egyéb áruk tekintetében a Hivatal megállapította, hogy fennállnak azok a feltételek, melyek alapján a védjegybejelentés meghirdethető. (M1403798/23.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Álláspontja szerint a Hivatal helytállóan állapította meg, hogy a lajstromozni kért megjelölés nem tartalmaz olyan egyedi elemet, amely alkalmassá tehetné arra, hogy megkülönböztesse a bejelentő áruit mások áruitól. Rámutatott arra, hogy a leíró jelleghez elég azt bizonyítani, hogy a kifejezés az árujegyzékbe foglalt áruval kapcsolatos valamely jellemző leírására legalább alkalmas (C-363/99 sz. döntés). Nem szükséges, hogy a megjelölésben szereplő elemeket a bejelentés időpontjában az árujegyzékbe tartozó áruk és szolgáltatások leírására ténylegesen használják, a védjegybejelentés elutasítását már csupán a leíró kifejezésként való használat lehetősége is megalapozza. Abban pedig nem tévedett a Hivatal, hogy az 1. és 5. osztályba sorolt kifogásolt áruk tekintetében a megjelölés leíró jellegű. (3.Pk.25.560/2015/3.)

II. Vt. 3. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

4. Az „ELEVEN PARIS” szóösszetételből álló nemzetközi védjegy oltalmának Magyarországra történő kiterjesztését kérték a 3., 14., 18. és 25. osztályba tartozó áruk körében.

A Hivatal – a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján – a védjegybejelentést véglegesen elutasította, mivel álláspontja szerint a lajstromozni kért megjelölés a termék földrajzi származása tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére. Indokolásában kifejtette, hogy a megjelölés tartalmazza a „Paris” szóelemet, amely a magyar átlagfogyasztók számára egy feltehetően ismert kifejezés, egy város neve, azt egy konkrét földrajzi hellyel azonosítják. A megjelölés által hordozott információ tehát egy bizonyos földrajzi helyhez – Párizshoz – köthető, ezért a megjelöléssel ellátott, de nem az adott területről származó termékek vonatkozásában a földrajzi származás tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére. Utalt arra is a Hivatal, hogy a bejelentő az árujegyzék Franciaországból származó termékekre való korlátozásával a megtévesztést elháríthatta volna, erre azonban az eljárás során nem került sor. (A1128193/8.)

A Fővárosi Törvényszék nem osztotta a Hivatal azon álláspontját, hogy a lajstromozni kért megjelölés az áru földrajzi származása tekintetében megtévesztésre alkalmas. Kiemelte, hogy a bejelentő franciaországi gazdasági társaság, székhelye Párizsban van. A földrajzi származás

tekintetében tehát nem lehet megtévesztő a lajstromozni kért megjelölés „Paris” szóeleme. Az az aggály pedig, hogy a bejelentő esetleg székhelyén kívül gyártja az árujegyzékben szereplő, franciaországi származásuk esetén valóban kiemelkedő minőségűnek ismert divattermékeket, a védjegyoltalom megengedhetősége körében nem foghat helyt. Helyesen utalt ugyanis a bejelentő arra, hogy a védjegyet a fogyasztók alapvetően az azt hordozó árut piacra bocsátó vállalkozáshoz, nem pedig a védjegyben szereplő földrajzi név által jelölt helyhez kötik. A globalizált világ gazdaság feltételei között a fogyasztók által is ismertnek tekintendő az a tény, hogy a nemzetközi piacra lépő vállalkozások termékeinek gyártása – kedvezőbb munkaerőpiaci, adójogi vagy más feltételek mellett – számos esetben nem a székhely szerinti országban történik. Ezért a bíróság megállapította, hogy a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja nem akadályozza a megjelölés védjegyoltalmát a védjegybejelentés szerinti, korlátozás nélküli árujegyzék körében. Tekintettel arra, hogy a Hivatal a védjegybejelentést megalapozatlanul utasította el, a bíróság a további feltételek vizsgálata érdekében a határozatot hatályon kívül helyezte és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (3.Pk.21.241/2016/3.)

III. Vt. 3. § (1) bekezdés c) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.

5. A Hivatalnál oltalom alatt áll a „**RENO UDVAR**” színes ábrás védjegy a 36. osztályba tartozó „saját tulajdonú ingatlan adásvétele, ingatlan bérbeadása” szolgáltatások tekintetében.

A védjegy törlése iránti kérelmet terjesztettek elő – többek között – a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontjára és a 4. §-a (1) bekezdésének c) pontjára hivatkozással. Kérelmező igazolta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „RENO” nemzetközi szóvédjegynek a 35. osztályban; a „RENO” színes ábrás nemzetközi védjegynek a 3., 18., 25. és 28. osztályokban.

A Hivatal a törlési kérelemnek helyt adott és a védjegyet keletkezésére visszaható hatállyal törölte. A rosszhiszeműség körében megállapította, hogy a jogosult a bejelentés benyújtásának időpontjában kétséget kizáróan tudott arról, hogy a „RENO” megjelöléshez a kérelmezőnek kizárólagos joga fűződik. A jogosult a kérelmező hallgatóságos beleegyezésével használta a „RENO” megjelölést mindaddig, amíg a jogosult tulajdonában lévő ingatlanban a kérelmező cipőboltot bérelt. Azt követően, hogy a kérelmező elköltözött a jogosult által tulajdonolt ingatlanból, sérelmessé vált számára az, hogy a jogosult tovább használta a „RENO” megjelölést az üzletkomplexum „RENO UDVAR” elnevezésében. Ezért felszólító leveleiben jelezte a jogosult felé a számára sérelmes megjelölés használatot, és kérte a megjelölés használatának abbahagyását. Mind a felszólító levelek, mind pedig a kérelmező

perindítása megelőzte a védjegybejelentés benyújtásának időpontját. A jogosult rosszhiszemű magatartására utalhat a Hivatal szerint az a körülmény is, hogy a védjegybejelentést gyorsított eljárásban kérte elbírálni, mert a bejelentést megelőzően indított bírósági perekben a lajstromozás ténye jelentőséggel bírhat. Mindezekből azt a következtetést vonta le, hogy a jogosultnak tudnia kellett, hogy a „RENO” megjelölésre irányuló védjegyoltalom megszerzése különösen sérelmes lehet a kérelmező számára, ezért a Hivatal a rosszhiszeműségekre vonatkozó törlési kérelmet megalapozottnak találta.

A jóhírűség, mint önálló törlési ok vizsgálatánál a Hivatal a kérelmezői védjegyek jó hírnevét bizonyítottanak találta. A megjelölések összevetésénél kiemelte, hogy a jogcím alkalmazásához elegendő, ha a hasonlóság olyan mértékű, hogy annak alapján a releváns fogyasztók a megjelölés és a védjegy között kapcsolatot teremtenek. Az adott esetben arra a következtetésre jutott, hogy a hasonlóság eléri az összetéveszthetőség szintjét. A kizáró pk harmadik feltételének vizsgálatakor a jóhírnév tisztességtelen kihasználásának kockázatát megállapíthatónak találta, a jó hírnév sérelmét azonban nem látta igazoltnak.

Mindezek alapján a Hivatal a védjegy törlése iránti kérelmet a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontja és a 4. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján találta megalapozottnak. (M1103984/20.)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a Hivatal kellően feltárt tényállás alapján hozta meg döntését, jogi következtetéseit azonban nem osztotta. Kiemelte, hogy a feltárt tényállás alapján a jogosult okkal tekinthette a támadott védjegy szerinti megjelölést olyannak, mint amelynek kizárólagos használata őt illeti. Bizonyított, hogy a „RENO UDVAR” ábrás megjelölést legalább 2002 óta használják a részben a jogosult által tulajdonolt bevásárlóközpont neveként. A védjegy az épületen magán is megjelenik, és azt nem vitásan a jogosult üzleti levelezésében is alkalmazza. Tény, hogy az elnevezés arra vezethető vissza, hogy a kérelmező közel két évtizeden keresztül az egyik bérlője volt a szóban forgó ingatlan. A felek között a „RENO” megjelölés használatára vonatkozó írásos szerződés nem jött létre. Ugyanakkor nem is merült fel, hogy a kérelmező a „RENO” megjelölésnek az „UDVAR” szóelemmel, valamint ábrás elemmel való kombinálását, és ilyen módon egy ingatlan nevévé történő átalakítását, majd használatát sérelmezte volna, holott az ingatlan üzemeltetéséhez – a bérlőt terhelő jogokon és kötelezettségeken túl – közvetlen érdeke nem fűződött. A megjelölés ilyen módon való megváltoztatása túlmutat a pusztán használaton, a jogosult eredeti jogszerzése irányába visz, azonban a kérelmező ennek ellenére sem tiltakozott. Még a felek közti bérleti szerződés 2008-ban történt megszűnését követő években sem kifogásolta a „RENO UDVAR” elnevezését; ezt csak azt követően – 2011-ben – tette sérelmessé, amikor a felek között elszámolási vita támadt. Megállapítható tehát, hogy a jogosult a kérelmező tudtával tette részévé a „RENO” szóelemet a saját ingatlanát és az azzal kapcsolatos szolgáltatást azonosító árujelzőnek, és közel egy évtizeden át zavartanul használhatta azt. Ez azt eredményezte, hogy a „RENO” megjelölés jogosult használata által vált egy ingatlan nevévé, és a jogosultnak kifejezetten ezen ingatlannal kapcsolatos szolgáltatását azonosító árujelzővé.

Tévesen nem tulajdonított jelentőséget a Hivatal annak, hogy a támadott védjegy nem pusztán a „RENO” szóból, de más elemekből is áll. Ezek a kiegészítő elemek ugyanis a kifejtettek szerint kellő elhatárolást adnak a kérelmező ábrás, illetve cégnevéből képzett védjegyeitől. Sőt, a fogyasztó számára beszédesen fejezik ki a felek szolgáltatásai közti különbségeket. A védjegy tehát minden ízében kifejezetten és egyértelműen a jogosult ingatlanos szolgáltatását és annak tárgyát írja körül, vizuális, fonetikai és konceptuális alapon is elhatárolódva a kérelmezőnek jóhírűséget szerző cipőkereskedelemmel kapcsolatos védjegyeitől. Nincs szó tehát arról, hogy a támadott védjegy megpróbálna „ráülni” a kérelmező védjegyeinek egy egészen más árutípus körében kialakított ismertségére, megkülönböztető képességére. Követezésképpen nem is lehetett a jogosultnak olyan szándékot tulajdonítani, hogy a

védjegybejelentést a kérelmező ellen fordítsa. Mindezekre tekintettel megállapítható, hogy a jogosult a védjegy bejelentésekor okkal lehetett abban a tudatban, hogy a közel egy évtizedig zavartalanul használt, a saját szolgáltatását közismerten azonosító megjelölés védjegyként is őt illeti meg. Ez kizárja a rosszhiszeműségét, még annak ellenére is, hogy a védjegy gyorsított eljárásban való lajstromozását akkor kérte, amikor a felek között már vitatott volt a névhasználat. A kifejtettekből az is következik, hogy a jogosult eredeti jogszerzőként alapos okból használja a támadott védjegyet, és indokolható az a törekvése is, hogy a megjelölésre kizárólagos használati jogot nyerjen. Ez a körülmény önmagában kizárja a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontjának a jelen esetben való alkalmazhatóságát, hiszen ez a kizáró ok csak akkor lehet akadálya a védjegyoltalomnak, ha a védjegy alapos ok nélkül történő használata a jó hírű védjegy megkülönböztető képességét vagy hírnevét sértené vagy tisztességtelenül kihasználná. A jogosultnak azonban a megállapított tényállás szerint jó oka van a védjegy használatára. A kifejtettek alapján a bíróság a támadott határozatot megváltoztatta és a törlési kérelmet elutasította. (3.Pk.25.894/2013/7.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta és a megváltoztatási kérelmet elutasította. A másodfokú bíróság megállapíthatónak találta a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontjában foglalt abszolút kizáró okot. Álláspontja szerint nem vitatható, hogy a RENO Cipőbolt Váci úton való csaknem két évtizedes működése, továbbá az a körülmény, hogy még az üzletközpont neve is a „RENO” szóval képzett szókapcsolattal vált ismertté. Nyilvánvaló, hogy ameddig az üzlet az adott helyen volt található, addig a kérelmező nem élt kifogással a jogosult megjelölés használatával szemben, mert az beleillett az üzletpolitikájukba. Helyesen tulajdonított döntő fontosságot e körben a Hivatal annak, hogy ez a helyzet jelentősen megváltozott akkor, amikor a felek közötti bérleti jogviszony megszűnt és a cipőbolt elköltözött. A Vt. 23. §-a a védjegyhasználati szerződés tekintetében nem ír elő kötelező alakíságot. Írásban kötött szerződés hiányában a jogosult a „RENO UDVAR” megjelölést a kérelmező hallgatóságos engedélye vagy a használatot nem tiltó ráutaló magatartása folytán alkalmazta. Így, ha ekként rendelkezett is a jogosult megelőzően a megjelölés használatára engedéllyel, azt visszavontnak kell tekinteni a felszólításokkal, de legkésőbb akkor, amikor a kérelmező megindította ellene a peres eljárást a jogsértő használat miatt. Ilyen körülmények között család szándékra utal az a jogosulti magatartás, hogy a védjegybejelentéssel a kereset beadását követő napon élt és gyorsított eljárást kért. Az üzlet bezárása, a felszólítások, illetve a peres eljárás kezdeményezése folytán a jogosult tudata mindenképpen át kellett, hogy fogja a védjegybejelentés időpontjában, hogy egy olyan megjelölésre kíván a maga számára védelmet szerezni, ami más már meglévő kizárólagos jogaival ütközik, harmadik személy védjegyjogait csorbítja. Ebben a körben nem lehetett a jogosult javára értékelni, hogy 17 éven át háborítatlanul használta a megjelölést, mert ez származtatott és nem eredeti használat volt. Mindezek alapján megállapítható, hogy a védjegybejelentés során a jogosult rosszhiszeműen járt el, ami önmagában megalapozza a védjegy törlését.

A másodfokú bíróság egyetértett a fellebbezésnek a Vt. 4. § (1) bekezdés c) pontjára alapított érvelésével is. Kiemelte, hogy a korábbi védjegyek jóhírűségét a jogosult sem vitatta. A jóhírű védjeggyel való ütközés megállapíthatóságához a kialakult töretlen gyakorlat szerint nem szükséges az árujelzők között az összetéveszthetőséget elérő hasonlóság, de az adott esetben még ez is fennállónak tekinthető. A vizuális és fonetikai hasonlóságot az ellentartott szóvédjegy tekintetében egyértelműen megalapozza, hogy a törölni kért védjegy a „RENO” szót teljes egészében magában foglalja, az ábrás védjeggyel pedig az eredményez hasonlóságot, hogy annak egyetlen, domináns „RENO” szóelemével megegyezik a jogosult védjegyének első szava. Konceptuális szempontból az árujelzők domináns eleme azonosan fantázia szónak, illetve a kérelmezői cégcsoport cégneve vezérszavának minősül, így ilyen

alapon sem biztosított a fogyasztók számára a biztonságos elhatárolás lehetősége. Miután az ellentartott jóhírű védjegyek fokozott, áruosztályokon átívelő oltalmat élveznek, fennáll a reális veszélye annak, hogy a jogosult védjegyével találkozva a fogyasztó arra a téves következtetésre jusson, hogy az ellentartott védjegyekkel, vagy a védjegycsalád egy új tagjával van dolga. Ez pedig magában hordozza a védjegyek jóhírűsége tisztességtelen kihasználásának a lehetőségét. Alapos okra épülő használatra pedig a jogosult olyan helyzetben, amikor már jóval a védjegybejelentés előtt tőle az engedélyt megvonták, illetve a jogsértő magatartását sérelmezték eredményesen nem hivatkozhat. (8.Pkf.25.188/2015/3.)

IV.Vt. 4. § (1) bekezdés b) pont és (4) bekezdés

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszthetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A Vt. 4. §-ának (4) bekezdése szerint e törvény alkalmazásában az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

6. A „THEFACESHOP” szómegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 3. és 35. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében.

THEFACESHOP

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára, valamint (4) bekezdésére hivatkozással – felszólalást nyújtottak be. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „THE BODY SHOP” nemzeti, illetve közösségi szóvédjegyeknek – többek között – a 3. és 35. osztályok vonatkozásában.

A Hivatal a felszólalásnak helyt adott és a védjegybejelentést elutasította. A becsatolt bizonyítékokat értékelve bizonyítottnak látta, hogy a felszólaló védjegyei az Európai Unióban jó hírnevet élveznek a 3. osztályba sorolt kozmetikai cikkek körében, ezért azok a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja tekintetében a szokásosnál erősebb megkülönböztető képességgel bírnak. A Hivatal az összetéveszthetőség vizsgálatakor az összbenyomásból indult ki. A vizsgált megjelölések domináns elemeiként a „THEFACESHOP” szómegjelölést és a „THE BODY SHOP” szóösszetételt azonosította. Álláspontja szerint a megjelölések vizuálisan kisebb, fonetikailag nagyobb fokú hasonlóságot mutatnak. Konceptuális szempontból azonban magas fokú hasonlóságot állapított meg a Hivatal. Kifejtette, hogy a „BODY” (test) és a „FACE” (arc) kifejezések önálló angol szavak, általánosan ismert jelentéssel bírnak, az alapszókinccs részei, így jelentésük az angol nyelvet csak felületesen ismerő átlagfogyasztók számára is nyilvánvaló. A testre és testrészekre utaló jelentések összefüggenek, és a termékek kozmetikai felhasználási körére is utalnak. Ez a jelentésbeli kapcsolat a fonetikai hasonlóságot tovább erősíti. Az árujegyzékeket összevetve a Hivatal megállapította, hogy a 3. és a 35. osztály tekintetében részben azonosság, részben hasonlóság áll fenn. Összegzésképpen megállapította, hogy a lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegyek vizuális, fonetikai és konceptuális alapon összetéveszthetők, így a gondolati képzettársítás alapján való összetéveszthetőség lehetőségét nem vizsgálta. (M1400046/22)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a Hivatal helytállóan állapította meg, hogy a lajstromozni kért megjelölés védjegyoltalmát a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja akadályozza. A bíróság részben eltérő indokolással értett egyet a Hivatallal. Kiemelte, hogy az ellentartott védjegyek megkülönböztető képességét nem ez egyes szóelemek, hanem az ezek összetételével előálló jelentésbeli feszültség adja, annak váratlansága és egyedisége, ahogy az (emberi) testre utaló kifejezés („BODY”), és az ettől idegen jelentésű, kereskedelmi egységet leíró szóelem („SHOP”) jelzős szerkezetbe kerül, és e szerkezetet határozott névelő („THE”) nyomatékosítja. Az ellentartott védjegyeknek tehát a szóelemeknek a jelentésüktől idegen, abból nem következő társítása biztosít megkülönböztető képességet. Vagyis itt nem az egyes szóelemeknek, hanem annak a koncepciónak van összbenyomást meghatározó szerepe, amely alapján a szavak egymás mellé kerülnek. A lajstromozni kért megjelölés pontosan ugyanezt a koncepciót sajátítja el azáltal, hogy itt is az (emberi) testre utaló kifejezés („FACE”) és a kereskedelmi egységet leíró szóelem („SHOP”) kerül jelzős szerkezetbe, mely szókapcsolatot itt is határozott névelő („THE”) nyomatékosítja. A szóelemek száma, sorrendje, valamint az első és az utolsó szóelemek azonossága okán vizuális és a fonetikai alapú hasonlóság állapítható meg. Ezt az egybe-, illetve különírásban mutatkozó különbség, valamint a középső szóelemek írásképi és hangzásbeli eltérése csökkenti. Az így előálló közepes mértékű formális hasonlóságot azonban az összetéveszthetőség szintjére emeli a szóösszetételeket létrehozó koncepció azonossága. Az adott esetben tehát nem formális, hanem asszociációs összetéveszthetőségről van szó. A bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az ellentartott védjegyek oltalma a Vt. 4. §-a (1) bekezdésnek b) pontja és e szakasz (4) bekezdése alapján akadályozza a tárgybeli megjelölés védjegyoltalmát. Ezen túlmenően a bíróság megjegyezte, hogy a Hivatal szükségtelenül vizsgálta az ellentartott védjegyek jóhírűségét, továbbá indokolatlanul tekintette ezt elsősorban tisztázandó kérdésnek a határozatában. A Vt. 4. § (1) bekezdésnek b) pontja szerinti lajstromozást gátló ok alkalmazásának nem feltétele az ellentartott védjegy jóhírűségének igazolása. A felszólaló által e körben kifejtettek figyelembevétele csak akkor válhat szükségessé, ha az összetéveszthetőség veszélye nem állapítható meg abban az átfogó értékelésben, amelyben az ellentartott védjegynek átlagos mértékű megkülönböztető képességet kell tulajdonítani. Ilyenkor merülhet fel annak figyelembe vétele, hogy a védjegy jó hírű, s ezáltal olyan erősebb megkülönböztető képességgel bír, ami az összetévesztés veszélyét csekélyebb hasonlóság ellenére is megalapozza. A jelen esetben azonban az ellentartott védjegyeknek átlagos mértékű megkülönböztető képességet tulajdonítva is aggálytalanul állapítható meg az összetévesztés veszélye, így e védjegyek jóhírűségét szükségtelen volt vizsgálni, és hiba volt ezt a kérdést elsősorban vizsgálni a kérdéses kizáró ok alkalmazásakor. A kifejtettek alapján a bíróság a Hivatal érdemben helyes határozatát az indokolás kiegészítésével és pontosításával helyben hagyva a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.23.372/2015/5.)

7. Színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 3., 4. és 5. osztály betűrendes jegyzékébe tartozó valamennyi áru vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással – felszólalást nyújtottak be, a védjegybejelentést elutasítását kérve a 3. és 5. osztály egésze, valamint a 4. osztályba sorolt „viaszgyertyák” áruk tekintetében. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „Balea” közösségi szóvédjegynek.

A Hivatal a felszólalást elutasította és elrendelte a tárgybeli megjelölés védjegykénti lajstromozását. A domináns elemek azonosítása kapcsán rögzítette, hogy a lajstromozni kért megjelölésben pozíciója, színe és mérete alapján is a „BALNEO” elem a hangsúlyos, ezért az ellentartott szóvédjegyet ezzel a szóval hasonlította össze. A vizuális összehasonlítás eredményeként a Hivatal megállapította, hogy az ellentartott védjegy domináns „BALEA” eleme eltér a megjelölés hangsúlyos „BALNEO” elemétől. Eltérések a megjelölés plusz egy, szóvégi mássalhangzójában és az utolsó betűkben láthatók, melyek a szóelemek rövidege miatt biztosítják az írásképi elhatárolást. Kitért arra is, hogy a megjelölés és a védjegy közti fonetikai hasonlóság az összetéveszthetőség szintjét nem éri el. A védjegy esetében az első szótag a „BA-”, a megjelölés esetében pedig a „BAL-”, melyek között az eltérés minimális ugyan, de hallható. A hangzásbeli eltérést erősíti az ellentartott védjegy „-LEA” és a megjelölés „-NEO”, egymástól teljesen eltérő szótagjai. A Hivatal szerint ezek az eltérések a rövid szavak kiejtése esetében hangsúlyosabbak, ezért alkalmasak arra, hogy fogyasztó a megjelölést és a védjegyet ezen az alapon különböztesse meg egymástól. A konceptuális hasonlóságot vizsgálva kifejtette, hogy a „BALNEO” szó jelentése „fürdő-”, illetve „fürdéssel kapcsolatos”, mely a fogyasztók számára ismert kifejezés a wellness szállodák nagymértékű elterjedése miatt. A lajstromozni kért megjelölésben szereplő „FAMILY” szó családot jelent, mely megkülönböztető jelleggel nem rendelkezik a megadott áruk vonatkozásában, hiszen az üzleti kapcsolatokban gyakran használt kifejezés az értékesítési jellemzők, célcsoport megjelölése érdekében. Mindezzel szemben az ellentartott „BALEA” védjegy az oltalom alatt álló termékek tekintetében fantáziaszónak tekinthető. A megjelölés hangsúlyos szavának jelentése és ismertsége a konceptuális hasonlóságot kizárja. Az árujegyzékek vizsgálata során a Hivatal rámutatott, hogy az ellenérdekű fél 3., 4. és 5. osztályaiban megadott termékei és az ellentartott védjegy 3. és 5. osztályaiba sorolt áruai azonosak, illetve hasonlóak. Ez azonban – figyelembe véve a megjelölés és az ellentartott védjegy közötti eltéréseket – nem elegendő ahhoz, hogy az összetévesztés veszélye felmerülhessen. (M1401626/10.)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a Hivatal helyesen fejtette ki, hogy a lajstromozni kért megjelölés domináns eleme a „BALNEO” szó, ami szembetűnő betűméretéből, a szó pozicionálásából és a színes ábrás elem megkülönböztető képességet nem szolgáló, pusztán díszítő jellegéből következik. Így az egyetlen szóból álló ellentartott védjegyet a domináns szóelemmel kellett összehasonlítani. Ami az vizuális hasonlóságot illeti, a bíróság megállapította, hogy a figyelmet megragadó első szótagok, továbbá a szótagszámok azonosak, a betűszámban egyetlen betűnyi az eltérés, ami írásképi hasonlóságot eredményez, amit csak csekély mértékben ellensúlyoznak a tisztán díszítő funkciójú színes grafikai elemek. A hangzásbeli hasonlóság azonos okokból áll fenn, hallható különbség a szóvégi „neo” és „ea” hangzóknak van, a szóvég „elharapása” azonban ezt a különbséget súlytalanná teheti. Ami pedig a szavak jelentést illeti, a „balneo” kifejezés a „balneológia”, „balneoterápia” fogalmakat idézi fel, ilyen módon a fürdőzéssel kapcsolatos tudományra, ilyen jellegű kezelésekre utal. E szavak jelentésével azonban az átlagos fogyasztó nincsen tisztában, ezért a kérdéses kifejezést fantáziaszónaként érzékeli, csak úgy, mint az ellentartott védjegyet. Mindebből az következik, hogy a lajstromozni kért megjelölés olyan, a védjeggel hasonló írásképi és hasonló hangzású, de idegenül csengő kifejezés, amelyet az átlagfogyasztó jelenéssel nem tud felruházni, legfeljebb a védjegyszóhoz, vagy annak a tudatában létező pontatlan emlékképéhez csatolhatja azt. Az összetéveszthetőségnek itt ez az alapja. A felszólalásban kifogások áruosztályok és áruk azonosága, illetve hasonlósága nem volt kérdéses. Mindezek alapján a bíróság úgy ítélte meg, hogy a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja akadályozza a lajstromozni kért megjelölés védjegykénti lajstromozását, ezért a Hivatal

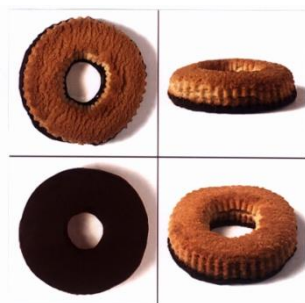
határozatát megváltoztatta és a védjegybejelentést elutasította a felszólalással érintett körben. (3.Pk.21.736/2015/6.)

A Fővárosi Ítéltábla a törvényszéki döntéssel és indokaival egyetértett, ezért az elsőfokú végzést helybenhagyta. (8.Pkf.26.411/2015/5.)

V. Vt. 5. § (2) bekezdés a) pont

A Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerint nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet más lajstromozás nélkül korábbtól fogva ténylegesen használ belföldön, ha a megjelölésnek a korábbi használó hozzájárulása nélkül történő használata jogszabályba ütközne.

8. A Hivatalnál oltalom alatt áll az alábbi színes térbeli védjegy a 30. osztályba sorolt „cukorkák, linzerek, teasütemények, keksz- és ostyaféleségek” áruk körében.

A védjegy törlése iránti kérelmet terjesztettek elő – többek között – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja és a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára hivatkozással.

A Hivatal a törlési kérelemnek helyt adott és a támadott védjegyet a keletkezésére visszaható hatállyal törölte.

A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontjával kapcsolatban megállapította, hogy a vizsgált termékforma a szakmai és a fogyasztói körök tekintetében ismert és szokásos forma volt a védjegy bejelentési napját megelőzően, így ezen törlési okra történő hivatkozást a Hivatal megalapozottnak találta.

A Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja vonatkozásában a kérelmező általi korábbi használatot bizonyítottan látta, kifejtve, hogy a benyújtott „Számlázás és Lista az eladott árukról” szóló dokumentum 2000. január 1. és 2000. december 31. közötti időszakban jelentős mennyiségű – több mint 28.000 kg – „Detki karika félig mártva” elnevezésű termék értékesítését igazolja. A Hivatal megállapította azt is, hogy a számlákon a kérelmező saját márkanevével ellátott terméke szerepel, azonban a csatolt tanúnyilatkozat igazolta azt, hogy a számlán szereplő termék megjelenése azonos a támadott védjegy tárgyát képező térbeli formával. Rögzítette, hogy a jogosult hivatkozott ugyan arra, hogy az 1960-as évek vége óta jelen van a piacon a megjelölés szerinti termékkel, ennek alátámasztására azonban bizonyítékot nem csatolt. A Hivatal álláspontja szerint a megjelölt törlési ok második feltétele, a védjegyek lényegi azonossága is fennállt, mert a kérelmező a vitatott térbeli formával egyező megjelölést használt, a támadott védjegy pedig kizárólag ebből a formából áll. Ezt követően a Hivatal a Tpv. 2. §-át vizsgálva megállapította, hogy a benyújtott számlák, valamint a rendelkezésre álló tanúnyilatkozatok alapján a támadott térbeli formát már a bejelentés napját jóval megelőzően a piacon több szereplő is párhuzamosan használta, így a jogosult azzal, hogy olyan megjelölésre kívánt kizárólagos jogot szerezni, amely igazolható módon több piaci

szereplőhöz is kötődik, jogosulatlanul sajátítaná ki a támadott megjelölést. Rámutatott, hogy a hivatkozott jogszabályhely alkalmazásához nem szükséges, hogy a kérelmező számszerű, tényleges piaci hátrányt, érdeksérelmet igazoljon. A jogosult megjelölés használata az üzleti tisztesség követelményeibe ütközött, így az erre a kizáró okra való hivatkozást megalapozottnak találta. A Tpvt. 6. § jogszabályhelyre hivatkozással kapcsolatban megállapította, hogy ezt a térbeli formát a kereskedelmi tevékenység során több gyártó is használta, mely cégek egymásnak versenytársai tekintettel arra, hogy azonos piaci szegmensben fejtik ki tevékenységüket és az általuk forgalmazott áruk köre is hasonló. Miután azonban a megjelölés alapján nem egy konkrét piaci szereplőt azonosítanak a fogyasztók, ezért ennek a jogszabályi rendelkezésnek a megsértése nem merülhet fel. (M0003946/43.)

A Fővárosi Törvényszék – a megváltoztatási kérelmet elutasító – határozatában osztotta azt a hivatali álláspontot, hogy a Vt. 2. §-a (2) bekezdés a) pontja akadályát képezi a védjegyoltalom fenntartásának. Álláspontja szerint azonban tévesen jutott a Hivatal arra a következtetésre, hogy a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja is akadályát jelenti a védjegyoltalomnak. A Hivatal ezért találta alkalmazhatónak ezt a kizáró okot, mert bizonyítottan látta, hogy a támadott térbeli formát már a bejelentés napját jóval megelőzően többen is párhuzamosan használták. Így a jogosult azzal, hogy olyan megjelölésre kívánt kizárólagos jogot szerezni, amely igazolható módon több piaci szereplőhöz is kötődik, jogosulatlanul sajátítaná ki a támadott megjelölést, ami a Tpvt. 2. §-ába ütköző magatartás. A bíróság szerint ez hibás álláspont, mert a kizárólagos használati jog megszerzésére való törekvés irreleváns a kérdéses kizáró ok alkalmazása szempontjából. Itt ugyanis, a törvényi tényállás szerint azt kell bizonyítani a védjegy törlését kérő félnek, hogy a megjelölést védjegykénti bejelentéséhez képest korábban fogva használta, és a megjelölésnek az ő engedélye nélküli használata jogszabályba – a jelen törlési kérelem szerint a Tpvt. 2. vagy 6. §-ába – ütközne. A bírói gyakorlat konzekvens abban, hogy a Tpvt. 2. §-a mint generálklauzula olyan piaci magatartásokat tilalmaz, amelyekre nem olvasható rá e törvény különös tényállásainak (Tpvt. 3-9. §) egyike sem, hanem azoktól különböző természetűek, mégis tisztességtelennek tekinthetők és ezért a Tpvt. 86. §-a szerint polgári jogi igények alkalmazása lehet indokolt. Értelemszerűen ugyanaz a használat nem minősíthető tisztességtelen piaci magatartásnak egyszerre a generálklauzula, és a törvény valamelyik különös tényállása alapján. Abban is következetes a bírói gyakorlat, hogy valamely különös törvényi tényállásra való hivatkozás esetében önmagában azért, mert a hivatkozott tényállás egy vagy több eleme nem valósul meg (pl. a Tpvt. 6. §-a esetén a megjelölés jellegzetessége nem bizonyított) a panaszolt cselekmény még nem minősül tisztességtelennek a Tpvt. 2. §-a szerint. Ebben az esetben a Tpvt. 6. §-ában írtakhoz képest eltérő tényállás alapján minősülhet a magatartás a Tpvt. 2. §-a szerint tisztességtelennek vagy versenykorlátozónak. A kérelmezőnek a Tpvt. különös rendelkezései szerinti tényállástól elértő, de mindenképpen a megjelölés használatával kapcsolatos tényállást kellett volna előadnia és arról bizonyítani, hogy az a Tpvt. 2. §-a szerint minősül tisztességtelen piaci magatartásnak. Ehhez képest mindössze azzal érvelt, hogy a jogosult versenykorlátozóan avatkozik be kizárólagos használati jog megszerzésével a többszereplős piacba. Ez azonban nem a megjelölés használatára, hanem más lajstromozást gátló okra tartozó kérdés. Ráadásul a védjegyoltalom biztosította kizárólagosságot mint olyat, illetve az ennek megszerzésére való törekvést önmagában nem is lehet tisztességtelen piaci magatartásként vagy versenykorlátozásként értékelni, hiszen jogszabályon alapuló jogról van szó. A jelen esetben azt kellett volna bizonyítani a kérelmezőnek, hogy az adott süteményfajta jogosult általi használata – pl. gyártása, forgalmazása – a Tpvt. 2. §-át sértő tisztességtelen piaci magatartás akkor, ha e használatra ő nem ad engedélyt. Ilyesmit azonban nem adott elő és nem is bizonyított.

Valójában a piaci szereplő azonosítására egyébként alkalmatlan megjelölést számos versenytárs használja a piacon párhuzamosan és huzamosabb ideje, és ezek közül csak az egyik a kérelmező. Nem bizonyított tehát, hogy a Vt. 5. § (2) bekezdésének a) pontja akadályozza a tárgybeli védjegy oltalmát. (3.Pk.25.744/2014/9.) A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. (8.Pkf.25.744/2014/9.)

9. A „Cocktail WORLD” színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 25., 32. és 33. osztályok betűrend szerinti jegyzékében szereplő valamennyi áru tekintetében.

A bejelentéssel szemben – a Vt. 5. §-a (1) bekezdésének b) pontjára, valamint 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára hivatkozással – felszólalást nyújtottak be.

A Hivatal a felszólalást megalapozottnak találta és a védjegybejelentést elutasította. A Vt. 5. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján megállapította, hogy az oltalom megadása szerzői jogokat sérthet. A Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja tekintetében a felszólaló által benyújtott bizonyítékokat vizsgálva arra a következtetésre jutott, hogy azok a fogyasztók által jól érzékelhető, tényleges megjelölés használat alátámasztására nem alkalmasak. A bizonyítékok többsége az érintett termékek tényleges forgalmazását, értékesítését, valamint az érintett szolgáltatások tényleges nyújtását megelőző olyan tevékenységekre vonatkozik, amelyek mindössze előkészületi cselekményeknek minősülnek. A mellékelt prospektus, ismertető, a csatolt üzleti levelezések, nyilatkozatok, a benyújtott igénylőlapok és számla, továbbá a Facebook és Twitter megjelenéseket alátámasztó dokumentumok, valamint a bérleti szerződések a potenciális üzleti partnerek megkeresését, az érintett termékek kihelyezésének és értékesítésének előkészítését, az érintett szolgáltatások nyújtásához szükséges feltételek megteremtését, illetve egyéb olyan tevékenységeket igazoltak, amelyek a tényleges használat előkészítését célozzák. A koktélpultnak az Aquaworld-ben történő kiállítását igazoló fényképfelvételek, becsatolt levelezés és számla, valamint benyújtott nyilatkozat igazolták ugyan, hogy a releváns fogyasztók ténylegesen is találkozhattak a felszólaló koktélpultjával, ezáltal az azon megjelenő színes lógóval, önmagukban azonban nem igazolnak olyan intenzív, kiterjedt korábbi belföldi megjelölés használatot, amely a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerinti kizáró ok alkalmazására adhatna okot. Mindezek alapján a Hivatal a további fent említett két feltételt nem vizsgálta, a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára történő hivatkozást nem találta megalapozottnak. (M1400766/31.)

A Fővárosi Törvényszék egyetértett a Hivatallal abban, hogy a Vt. 5. §-a (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott kizáró ok tekintetében a szerzői jogba ütközés alapján a felszólalás megalapozott. Megállapította továbbá, hogy a Hivatal határozata a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára alapozott kérelmet nem merítette ki teljes körűen. A tényállás feltárása elégséges mértékű volt, arról azonban nem döntött a Hivatal, hogy a lajstromozni kért megjelölésnek a felszólaló hozzájárulása nélkül történő használata a felszólaló által megjelölt valamennyi jogszabályba ütközik-e. A felszólaló ugyanis nem csak a vizsgált Tptv. 6. §-ba, de e törvény 2. §-ába való ütközést is állította. Rögzítette, hogy a Hivatal helyállónan értékelte a korábbi használat által csatolt bizonyítékokat és fogadta el igazoltnak azt, hogy a felszólaló a lajstromozni kért színes ábrás megjelöléssel lényegében azonos kialakítású logót használat italkínáló pultjain már a védjegybejelentést megelőzően is. Tagadhatatlan, hogy a

lajstromozni kért megjelölés és annak ábrás elemei, színvilága gyakorlatilag szolgai utánzata a felszólaló által korábbtól fogva használt logónak. Azt is helyesen állapította meg a Hivatal, hogy a felszólaló által dokumentált használat nem olyan mértékű és időtartamú, amely biztosíthatná, hogy a pultokon lévő logó alapján a fogyasztók a felszólalót vagy szolgáltatást ismerjék fel; az engedély nélküli megjelölés használatnak a Tpv. 6. §-ába való ütközése ezért nem állapítható meg. A bíróság álláspontja szerint azonban a Tpv. 2. §-a szerinti tisztességtelen piaci magatartás megvalósul a lajstromozni kért megjelölésnek a felszólaló engedélye nélküli használatával. A szolgai utánzással készült, lajstromozni kért megjelölést a bejelentő versenytársa, a felszólaló vezette be a piacra. A befektetéssel megalkotott, és a vevők megszerzése céljából reklámkampányokkal, szerződésekkel előkészített forgalmazásban felhasználni kívánt megjelölésnek a versenytárs engedélye nélküli felhasználása nyilvánvalóan jogellenes, a versenytárs törvényes érdekeit sértő, de legalábbis veszélyeztető tisztességtelen piaci magatartás. Ezért a bíróság a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjában meghatározott kizáró okot is alkalmazandónak találta és a Hivatal határozatát akként változtatta meg, hogy a védjegybejelentést ezen a jogcímen is elutasította. (3.Pk.25.079/2015/5.)

VI. Vt. 61/E. § (1) és (2) bekezdés

A Vt. 61/E. §-a (1) és (2) bekezdéseinek megfelelően ha a felszólalás korábbi védjeggyel való ütközésen alapul, a felszólalót terheli annak bizonyítása, hogy saját védjegyhasználat a védjegybejelentés meghirdetésének napján megfelelt a 18. § előírásainak. A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala a bejelentő kellő időben előterjesztett kérelmére ennek bizonyítására felhívja a felszólalót. A védjegybejelentés nem utasítható el olyan felszólalás alapján, amellyel kapcsolatban az említett bizonyítás sikertelen volt.

10. A közösségi védjegybejelentés nemzeti védjegybejelentéssé való átalakítása iránti kérelemben a „JUMPMAN” szövegjelölés védjegyoltalmát kérték a 25. osztályba sorolt áruk körében.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára és (4) bekezdésére hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű és 25. osztályban oltalom alatt álló „JUMP” közösségi szó- és ábrás védjegyeknek. A közösségi védjegy használatának igazolására a következő bizonyítékokat csatolta: fotókat azokról az üzlethelyiségekről, ahol a védjegyeivel ellátott terméket értékesítik; szállítási jegyzéket, amely 41.208 pár cipő Bulgáriába történő exportálását tanúsítja. Előadta továbbá, hogy üzlethelyiségeken kívül online felületen keresztül is értékesít a vwww.runners.bg internetes oldalon. A webáruház angolul is elérhető a vásárlóközönség számára. Ezen túlmenően termékkatalógust csatolt, valamint további, a weboldaláról készült printeket mellékel.

A Hivatal a felszólalásnak helyt adott és a védjegybejelentést elutasította. Az ellentartott védjegyek használatát vizsgálva leszögezte, hogy mivel a korábbi védjegyek közösségi védjegyek, a használat igazolásának vizsgálata körében nem a Vt. rendelkezéseit, hanem a közösségi védjegyről szóló 207/2009/EK tanácsi rendelet (a továbbiakban: KVR.) 15. cikkét kell alkalmazni. A Hivatal kiemelte, hogy a Vt. 61/E. §-ának (1) bekezdése szerint a releváns időszak a támadott közösségi védjegybejelentés nemzeti védjegybejelentéssé való átalakítására irányuló kérelem meghirdetésének a napja, ami a jelen esetben 2013. február 28. Tehát ekkor kellett, hogy fennálljon a korábbi védjegyek használata, illetve – a védjegyhasználat időbeli kiterjedtsége és folyamatossága körében – tekintetbe lehet venni az

ezt megelőző, illetve akár az ezt követő időszakot is. A becsatolt bizonyítékok alapján a Hivatal bizonyítottan látta, hogy a felszólaló a jogszabályi előírásnak megfelelően használta a szóvédjegyet az Európai Unió területének jelentős részén a 2012-13. években. Elfogadta a szállítási jegyzéket, amellyel nagy mennyiségű cipő Bulgáriába történő exportálását tanúsította a felszólaló. Megállapította, hogy a védjeggyel ellátott termékek az üzlethelyiségeken kívül online felületen keresztül is folyamatosan eljutnak akár több uniós ország fogyasztóihoz. A közösségi ábrás védjegy kapcsán azonban azt fejtette ki a Hivatal, hogy egyetlen csatolt iraton sem található a lajstromozott ábrás védjegy, így ennek a védjegynek a használata nem igazolt. A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja körében a Hivatal úgy összegezte álláspontját, hogy a lajstromozni kért megjelölés és a felszólaló közösségi szóvédjegye között vizuális, fonetikai, konceptuális szempontból magas fokú hasonlóság mutatkozik, és az árujegyzékek között azonosság, illetve áruhasonlóság áll fenn. Mindezekre tekintettel arra a következtetésre jutott, hogy a hivatkozott kizáró ok akadályozza a megjelölés védjegyvoltalmát. (M1204349/28.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. A tárgyaláson felmutatott 2012-2013. évi katalógusokban látható színes fotók alapján rögzítette, hogy a „JUMP” védjegy a felszólaló sportcipőin megjelenik és összefüggést talált az abban szereplő azonosítók és a cikkszámok között. Bizonyítottan fogadta el, hogy a számlákon, szállítókon látható cikkszámok első karaktere a cipők méretére utal, a továbbiak pedig megegyeznek a katalógusban feltüntetett termékekhez tartozókkal, és ennek tükrében bizonyos, hogy a felszólaló legalább 41.000 pár „JUMP” védjeggyel ellátott cipőt hozott be Bulgáriába, ezen keresztül az Unió területére. Elvetette a bejelentő azon kifogását, hogy a csatolt dokumentumok nem a releváns időszakra vonatkoznak. Ugyanis a Vt. 61/E. §-ának (1) bekezdése értelmében a közösségi védjegy használatának a bejelentés meghirdetésének napján kell megfelelnie a KVR. 15. cikke (1) bekezdésében foglaltaknak. Adott esetben a meghirdetés időpontja 2013. február 28. volt, a szállítólevél kiállításának dátuma 2013. február 12. és a „jumpbg.com” domain név is ennél előbb, 2011. december 8-án nyert regisztrálást. A katalógusokból világos, hogy a modelleken szembetűnő módon rendre megjelenik az ellentartott védjegy, ezzel a használati móddal megvalósul a védjegy megkülönböztető funkciója. A több tízezres darabszámot mutató számlák és szállítólevelek alapján kétely nélkül megállapítható, hogy a használat nem pusztán szimbolikus, jogfenntartó célzatú. Az elsőfokú bíróság azt is értékelte, hogy a felszólaló termékei a releváns időszakon túl más európai országokban, így Magyarországon is elérhetőek voltak az üzletekben, emellett a mai napig folyamatosan megvásárolhatók az angol nyelvű „runners.bg” weboldalon. Mindezek együttesen alátámasztják, hogy a felszólaló arra törekszik, hogy az Európai Unióban a sportcipők területén piaci részesedést teremtsen és tartson fenn. (3.Pk.20.101/2015/16.)

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a KVR. 15. cikkének (1) bekezdése alapján helyesen fogadta el bizonyítottan az ellentartott „JUMP” szóvédjegy használatát és a védjegyjogi gyakorlatnak mindenben megfelelő elemzés útján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja és (4) bekezdése akadályát képezi a „JUMPMAN” szóösszetétel nemzeti oltalmának. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú végzést helybenhagyta. (8.Pkf.25.355/2016/4.)

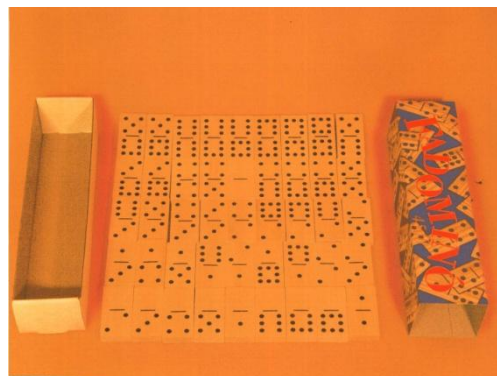
FORMATERVEZÉSIMINTA-OLTALOM TÁRGYÁBAN SZÜLETETT DÖNTÉS

Fmtv. 24. § (1) bekezdés és 20. § (1)-(3) bekezdés

Az Fmtv. 24. §-ának (1) bekezdése alapján aki attól tart, hogy ellene mintaoltalom bitorlása miatt eljárást indítanak, az eljárás megindításáig kérheti annak megállapítását, hogy az általa hasznosított vagy hasznosítani kívánt termék nem ütközik valamely általa megjelölt minta oltalmába.

Az Fmtv. 20. §-ának (1)-(3) bekezdései szerint a mintaoltalom terjedelmét a termék egészének vagy részének megjelenését befolyásoló, a mintaoltalmi lajstromban elhelyezett fényképből, rajzból vagy más grafikai ábrázolásból (együtt: ábrázolás) é – ha van ilyen – a változó nyilatkozatból megállapítható külső jellegzetességek határozzák meg. A mintaoltalom kiterjed mindazokra a mintákra, amelyek a tájékozott használóra nem tesznek eltérő összbemutató. Az oltalom terjedelmének megállapításakor figyelembe kell venni, hogy a szerző - különösen a termék természetére és az ipar, illetve a kézműipari ágazat sajátosságaira tekintettel - milyen alkotói szabadságfokkal alakíthatta ki a mintát.

11. A Hivatalnál oltalom alatt áll a „Csomagolt natúr fa-dominó” című formatervezési minta.

Kérelmező annak megállapítását kérte a Hivataltól, hogy a két ábrán bemutatott csomagolt dominó terméke nem ütközik a megjelölt formatervezési mintaoltalom tárgyába.

A Hivatal nemleges megállapítás iránti kérelemnek helyt adott és megállapította, hogy a kérelmező bemutatott terméke nem ütközik a jogosult minta oltalmába. Az indokolás szerint

az alkotói szabadság a tok és a fedél (együtt: burkolatok) díszítésének kialakításában igen nagyfokú. Mivel azonban a burkolatokon elhelyezett dominó motívumok, feliratok alkalmazásában megnyilvánuló díszítések – az eltérő elrendezés és eltérő méretarányok miatt – teljes mértékben különböznek egymástól, az oltalom alatt álló minta és a kérelmező terméke a tájékozott használóra eltérő összbenyomást tesz. (D0900165/33)

A Fővárosi Törvényszék egyetértett a Hivatallal abban, hogy a bemutatott termék a mintától eltérő összbenyomást gyakorol a tájékozott használóra, ezért nem ütközik a minta oltalmába. Rámutatott, miszerint a kérelmező termékének a megjelenése részletgazdagabb, a doboz fedelén ugyanis van egy téglalap alakú nyílás is, aminek két oldalán eltérő díszítés található. Hangsúlyozta, hogy az összehasonlításnál a minta lajstrom szerinti ábrázolása az irányadó, ezért nem lehet eltekinteni attól, hogy míg a mintában a dominók bükkfa színűek, azaz sárgásbarnák, addig a kérelmező dominói nyírfa színűek, vagyis fehérek. Azt is értékelte, hogy a játékot tartalmazó doboz az egyik esetben sárga, a másik esetben fehér, valamint a dobozok burkolata eltérő alakú tok, illetve fedél. Osztotta a Hivatal azon álláspontját, hogy figyelemmel az alkotói szabadságfok mértékére is, a burkolatok lényegesen eltérő díszítései alapján a tájékozott használóra az oltalmazott minta és az ellenérdekű fél terméke eltérő összbenyomást tesz. Mindezekre tekintettel a megváltoztatási kérelmet elutasította. (3.Pk.25.961/2014/7.)

A Fővárosi Ítéltábla – helybenhagyva a Fővárosi Törvényszék döntését – kiemelte, hogy az adott oltalmi forma lényege a termék vagy egy része külső megjelenésében, annak egyediségében, jellegzetességeiben, illetve az ezen keresztül keltett összbenyomásban rejlik. Utóbbi szempontjából a tájékozott használó az irányadó mérce, aki a kialakult joggyakorlat értelmében egy olyan köztes személynek tekinthető, aki a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó, illetve a speciális ismeretekkel rendelkező szakember között helyezkedik el. A minta és a vele szembeállított termék egybevetése alkalmával azt kell vizsgálni, hogy a termék rendelkezik-e olyan egyedi külső jellemzőkkel, amelyek összessége alapján a tájékozott használó biztonságosan el tudja határolni a védelem alatt álló formatervezési mintától. Ennek során az is jelentőséget nyer, hogy a minta kialakításban milyen fokú az alkotói szabadságfok. A jelen eljárásban dominók tárolására szolgáló csomagolás a vita tárgya és az a kérdés, hogy az azonosságok vagy az eltérések vannak-e túlsúlyban. A másodfokú bíróság megítélése szerint az adott esetben meglehetősen tágnak tekinthető az alkotói szabadság foka, mert igen sokféle díszítéssel, szín és ábra kombinálásával képzelhető el a doboz borításának a kialakítása. A feliratokban nem vitásan mindkét esetben megjelennek a FA és DOMINÓ szavak, azonban ennek nincs döntő jelentősége, mert a termék fajtáját írják le, az viszont markáns eltérést eredményez, hogy míg a mintában a pirossal, hullámvonalban írt szókapcsolat szinte a felület teljes hosszán végignyúlik, addig a terméken a sárgával színezett és a HAGYOMÁNYOS kifejezéssel kiegészített FA DOMINÓ szó csupán a borító felét uralja. Szembetűnő eltérést jelent a terméken az ablakszerűen kialakított, átlátszó, téglalap alakú mező, ami láttatni enged a játékot a doboz felnyitása nélkül is. Ugyanígy egyedinek minősül a terméken az ablaktól jobbra látható JUMBO embléma, ami megismétlődik a fedél hosszanti oldalán is. Az összkép szempontjából jelentős különbséget jelent a borítóknak a színvilága is. A minta középkék háttérben jeleníti meg a tetején a piros feliratot és a borító teljes felületén körbe futó, rendezetlenül elhelyezett, fekete pöttyös, fa színű, nagy számú dominó lapokat. A vizsgált termék borítóján sötétzöld színű alapon látható a legyezőszerűen elrendezett öt darab, feketével pöttyözött, natúr fa színű dominó, a feliratok pedig fehér, sárga, piros, zöld, kék betűkből állnak. Az is különbségnek értékelhető, hogy a mintával szemben, ahol az üres téglalap alapú hasábot formázó papír csőbe bele kell húzni a dobozt, a termék esetében a négy

határoló oldallal rendelkező fedelet rá kell illeszteni a dobozra. Mindezek alapján a másodfokú bíróság is úgy találta, hogy a minta és a termék között több különbség mutatkozik, mint amennyi azonosság tapasztalható, ezért a tájékozott használóra egymástól eltérő összbenyomást gyakorolnak és így a mintaoltalom nem terjed ki a kérelmező termékére. (8.Pkf.25.159/2016/3.)

KUTATÁS-FEJLESZTÉSI MINŐSÍTÉS TÁRGYÁBAN SZÜLETETT DÖNTÉS

A tudományos kutatásról, fejlesztésről és innovációról szóló 2014. évi LXXVI. törvény (KFI törvény) 36. §-ának (1) bekezdése

A KFI törvény 36. §-ának (1) bekezdése alapján a Hivatal kérelemre minősíti a megjelölt projektet abból a szempontból, hogy az annak tartalmát képező tevékenységek a 3. § szerinti kutatás-fejlesztési tevékenységnek tekinthetők-e.

A kérelmező 2016.02.24. napján a „InTK (Intelligens Többszatomnás Kereskedelem)” címmel nyújtott be kérelmet a Hivatalhoz annak minősítése céljából, hogy a projekt tartalmát képező tevékenység a vonatkozó jogszabály szerint kutatás-fejlesztési tevékenységnek minősül-e.

A Hivatal tárgyi határozatával megállapította, hogy a minősítés iránti kérelemben megjelölt projekt nem minősül kutatás-fejlesztési tevékenységnek. A határozat indoklásában kifejtette, hogy tudományos bizonytalanság nem állt fenn. Számos olyan szoftver – a készletgazdálkodó rendszerektől kezdve a profitmaximalizáló árképzés kialakítását segítő rendszereken át az ajánlói rendszerekig – áll rendelkezésre, amely a projektben megfogalmazott problémák – vagy azok egy-egy részének – megoldását biztosítja a kis- és nagykereskedelemben működő cégek segítségével kapcsolatban a mindennapos döntéshozatal során. Nem tesz említést a kérelmező beadványa azokról a már létező, hasonló rendszerekről, amelyek a kereskedelmi szakterületen léteznek, és céljaik megegyeznek a kérelemben foglalt projekt céljával, nevezetesen, hogy adaptív készletgazdálkodást, dinamikus, profitmaximalizáló árképzést, illetve, ez utóbbit elősegítendő, megfelelő ajánlatok kialakítását biztosítsanak. A kérelmező – a gyakorlatilag azonos célok ellenére – nem határolja el a kérelemben benyújtott projekt során kifejleszteni kívánt eszköz szolgáltatásait a piacon lévőkétől. (KF1600295/3.)

A kérelmező a fenti határozat megváltoztatását és annak megállapítását kérte a bíróságtól, hogy a projektben szereplő tevékenység kutatás-fejlesztési tevékenységnek minősül.

A bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította. Megállapította, hogy a KFI törvény 40. §-ának (1) bekezdése alapján a Hivatalnál előterjesztett kérelem keretei között maradva azt vizsgálhatja, hogy az ügyfél nyilatkozatai és állításai alapján megfelelően került-e sor az abban foglaltak értékelésére, illetve hogy ezek alapján a Hivatal megfelelő következtetésekre jutott-e a projekt tartalmának minősítésekor, határozatának meghozatalakor.

Álláspontja szerint a Hivatal határozatában helyesen állapította meg az egyes projektrészeket és vette figyelembe azok tartalmát és elérni kívánt eredményeit is. Az űrlap szerinti kérelem adatai alapján a kérelmező célként a saját szoftvertermékének a fejlesztését tűzte ki. A minősítés tehát szükségképpen a célkitűzés felől ítéltető meg és abból, hogy a felvázolt tevékenység magában rejti-e a célkitűzésben megjelölt probléma (egy természeti jelenség megértése; vagy új eljárás, tennék kifejlesztéséhez szükséges meghatározott ismeret megszerzése, illetve már meglévő ismeretek ilyen célból való adaptálása, stb.) megoldásának reális lehetőségét. A jelen esetben a célkitűzés alapvetően egy a kérelmezői gazdasági

társaság egy újabb termékének kifejlesztésére irányul a kereskedelemben használható mesterséges intelligenciával támogatott szoftver létrehozása céljából.

A Hivatal helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a tárgyi projekt keretében nem végeznek olyan munkát, amely a szoftverfejlesztéssel kapcsolatban rendelkezésre álló tudásanyagot bővítené, illetve nem töreksenek műszaki bizonytalanság feloldására sem, azaz nem teljesítik az alapkutatás és az alkalmazott kutatás kritériumait. A célkitűzések figyelembevételével sem hajtanak végre olyan mértékű változtatásokat, amelyek megfelelnek a már meglévő technológia továbbfejlesztési kritériumának, túllépve a mérnöki rutintevékenység szintjén.

A már létező alkalmazások egybefoglalása, más szoftverbe beültetése, közös programmal való indítással, programok közti adatátvitellel való felhasználása nem mutat túl a szoftverfejlesztő mérnök programozó rutintevékenységén. Még akkor sem, ha az adott szoftvert kiemelten hangsúlyozza, hogy milyen környezethez installálják (adott speciális bemenő adatok és szoftver környezethez való illesztés), POS vagy e-Commerce, avagy online-offline üzemmódhoz. Továbbá ezen az sem változtat, hogy ismert elemként mesterséges intelligenciát is be kívánnak építeni az integrált rendszerbe.

A projektet a KFI törvény konkrét rendelkezései felől vizsgálva elsőre megállapítható, hogy nem alapkutatásról van szó. Legalábbis nincs olyan cél megjelölve, amely jelenségek, tapasztalatok és megfigyelések megértéséhez szükséges teljesen új ismeret megszerzését tűzné ki. Az alkalmazott kutatás sem jöhet szóba, mert nincs szó olyan célzott vizsgálatról, melynek célja új ismeret tudás és szakértelem megszerzése, a már meglévő tudás megismerése nem ilyennek tekinthető.

Kísérleti fejlesztés sem valósul meg egy kis- és nagykereskedelemben alkalmazott döntéstámogatási szoftverek kompozíciójából előállított azok egyedi szolgáltatását együtt nyújtó számítógépes alkalmazás (szoftver) megvalósításával. Mint ahogy az ezt megvalósító szoftver sem lehet prototípus. A szoftver, mint egyéni, eredeti alkotás a szerzői jog védelme alá tartozó szellemi teljesítmény, de annak megírása semmiképp nem kutatás-fejlesztés. A szoftveren belül a kapcsolt termékek felismerése, a kuka és a termék-favorizálás ugyancsak nem K+F. Ezek ismert algoritmusok (procedure-k) mentén végrehajtható adatkiválasztás, -tárolás, -műveleti felhasználás, szintén nem újszerű megoldások.

A tudományos bizonytalanság pedig nem az eladó, sem pedig a vevő oldalán megjelenő tanácsatlanság, hanem egy adott műszaki, technológiai probléma megoldásában rejlő kockázat, bizonytalanság.

Kísérleti fejlesztés lehetne az újszerű kereskedelmi modellek megalkotása egy konkrét problémára kihegyezve, de a kérelmező ezt csak említette, nem fejtette ki, hogy az általa fejlesztendő modellek újszerűsége miben áll, így azt érdemben értékelni nem lehetett.

Megváltoztatás iránti kérelmében a kérelmező utalt egy olyan egyedileg kidolgozott script nyelv kifejlesztésére, amely projektjének a megvalósításához szükséges, azonban itt sem volt megállapítható az újszerűség. A bíróság viszont egyebekben sem vehette ezt figyelembe a KFI tv. 40.§ (1) bekezdésére figyelemmel, mivel az a Hivatal előtt előterjesztett kérelemben nem szerepelt.

A kifejtettek alapján a bíróság a Hivatal érdemben és indokolásában is helyes határozatát helyben hagyva a rendelkező részben foglaltak szerint döntött. (3.Pk.22.732/2016/3.)